NÚMERO 161

Butlleti Estel Negre

FEBRER 2006

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

Llibertat per a Ruben i Ignasi, presos anarquistes

LLIBERTAT ANARQUISTES PRESOS!
Solidaritat amb Ruben i Ignasi

L'anarquisme ha patit un nou cop repressiu. Els companys Ruben i Ignasi van ser segrestats durant el matí del 9 de febrer com a conseqüència d'una investigació portada a terme pels mossos d'esquadra i el Jutjat número 13 de Barcelona.

Se'ls imputen dues accions de sabotatge i de formar part de grups anticarceraris i de suport a presos. La solidaritat i l'activitat política al marge del sistema democràtic també cau sota lleis de caràcter repressiu com l'anomenada «Tolerància 0». Així, Ignasi es troba al centre penitenciari de Quatre Camins i Ruben al de can Brians. Ja sabem que són dies durs per tots els impediments que ens posen per conèixer la situació dels nostres companys; això suposa una gran dedicació per aconseguir que tant ells com nosaltres ens adonem que estem vius, que continua la nostra vida i, amb aquesta, la lluita llibertària.

Es necessita la solidaritat de totes aquelles persones que sentin la més mínima necessitat de plantar cara a aquesta societat repressiva, que ens porta a situacions extremes i d'emergència.

La marginalitat no és la nostra casa, pretén ser la nostra presó; el que si és nostre és el sentiment social que ens porta a lluitar i a fer front a les nostres vides com expansions de llibertat envers tots els àmbits socials. No entenem el segrest dels nostres companys sense pensar en tots els abusos als quals la societat es troba sotmesa… El jutge col·laborador i inhumà resulta ser una persona honorable i complidora d'una important tasca social. La policia, provocadora i educadament violenta, és tractada com a defensora de la llibertat. El maltractament a immigrants es comenta com a necessari per a la pau social. La destrucció de la terra, dels barris, dels nostres habitatges i espais de lluita s'estructura com una necessitat per al progrés i el benestar social; mentrestant encobreixen els guanys econòmics de bancs i caixes, constructores i paràsits polítics. Les regulacions de plantilla i les contínues pèrdues de condicions laborals fan precària la situació laboral, exprimint sense pausa totes aquelles persones que per a sobreviure necessiten treballar. La banca supera el rècord de guanys gràcies a aquesta explotació laboral i a l'endeutament a què condueix la societat basada en el consum i en la propietat privada. Les ordenances cíviques que es fan públiques com a normes ideals de conducta social són en realitat mesures de control, repressió i aïllament envers aquells sectors que, per la seva vulnerabilitat, són fàcilment assenyalats i maltractats per les institucions de l'Estat, així ho fan també amb aquella dissidència política que no disposa dels aparadors d'aquesta ciutat dissenyada amb multes administratives.

L'increment de la presència policíaca respon a la desconfiança dels governants a tota la societat, saben que el que fan és tremendament injust, però també saben que tenen moltes riqueses i privilegis per conservar i amagar. Ho saben.

Ruben i Ignasi no estan sols a la presó, no estan sols en la marginalitat, no estan sols els detinguts en els disturbis de Sant Pere més Baix (al barri de Santa Caterina de Barcelona), no estan sols els segrestats a Barcelona el setembre de 2003, tampoc ho està qualsevol persona que és aïllada en una comissaria, l'immigrant sap que aquí tampoc no estarà sol, els veïns de qualsevol barri no estan sols… perquè aquí estem, aquí tenim mil raons per seguir lluitant.

Llibertat companys empresonats
Responguem a qualsevol imposició

Prou Estat policíac

Número del compte corrent de solidaritat amb Ignasi i Ruben:

0182 (BBVA) - 4209 - 47 - 0201518073

CNT-AIT Barcelona

Ruben és a can Brians (Martorell) i Ignasi a Quatre Camins (La Roca). Per això necessitem la vostra solidaritat, amb una senzilla gestió, com és l'enviament massiu de faxs i telegrames al Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona, situat a la següent adreça:

- Passeig Lluís Companys, 1-5, 08003 Barcelona (Fax: 93 556 99 13)

Proposem els següents models de fax:

- Exigim la llibertat immediata dels nostres companys Ruben i Ignasi
- La presó provisional no pot ser un escarment, és una tortura!
- Llibertat anarquistes presos. Llibertat per a Ignasi i Ruben
- Prou de col·laboració policiacojudicial, per a empresonar la dissidència política: llibertat per a Ignasi i Ruben
- Empresonats per voler ser lliures, empresonats sense proves: llibertat per a Ignasi i Ruben

Proposem que l'enviament de faxs i telegrames es concentri tots els dijous de cada setmana, fins que els companys Ruben i Ignasi surtin en llibertat.

Amics i companys de Ruben i Ignasi
coordinadora@riseup.net

APÒSTATES DE MALLORCA

La Campanya d'Apostasia (març 2006) està tenint un èxit impressionant. Si encara no us heu apuntat, si voleu saber-ne les incidències, si desitgeu fer comentaris o enviar aportacions, ja sabeu que existeixen una pàgina web [www.gratisweb.com/apostasia], un bloc [bloc.balearweb.net/603] i un correu electrònic [apostates@gmail.com] on fer conxorxa amb el moviment apòstata. Participa-hi!

FORA CARETES, FORMEM L'ASSOCIACIÓ DE VÍCTIMES DEL FRANQUISME

Fora caretes, la qüestió està ben clara, estem com a la primavera del 36, perquè els vencedors del 39 no admeten que el poder sigui compartit democràticament, ni l'Església catòlica admet que se li toqui ni una mica dels seus enormes privilegis.

Però un espectre ja recorre el Regne d'Espanya; davant l'actuació protofeixista de l'Associació de Víctimes del Terrorisme s'han deixondit els nostres vells fantasmes i cal dir-los fort i ben clar: també existeixen altres cents de milers de víctimes, que són les víctimes del franquisme.

Perquè les víctimes del franquisme són innombrables: siguin els familiars dels morts als fronts d'una guerra que no desitjaren, els dels executats després d'il·legals consells de guerra, els dels «passejats» i desapareguts, els dels presos polítics, exiliats i els que patiren represàlies, tots són evidents víctimes, perquè el franquisme va modificar i va determinar els seus destins.

Tots els que patiren represàlies del franquisme que siguin vius, així com els familiars dels difunts, i tots els que van patir la repressió social i política durant la dictadura i els seus familiars tenen dret a figurar com a víctimes del franquisme.

Fins i tot aquells que van patir la fam i la misèria dels anys quaranta i cinquanta, els que van sofrir la repressió cultural del franquisme i els que malbarataren la seva joventut en aquella atmosfera repressiva del clericalfeixisme, tenen també dret a figurar com a víctimes d'aquell ominós règim.

Les víctimes del franquisme som cents de milers, tal vegada milions, agrupem-nos ja, la història ens ho demana.

Per tot això, la idea ja ha irromput amb força, en fòrums, llistes i correus electrònics s'està debatent, l'acceptació és gairebé unànime, formem ja l'Associació de Víctimes del Franquisme (AVF).

El desenvolupament és molt simple, primer fem un crida perquè cadascú que assumeixi aquesta idea prengui la iniciativa per començar a fer contactes en el seu àmbit local, després passarem a l'àmbit regional, després autonòmic, per concloure en una Assemblea Nacional que triï els òrgans de gestió al màxim nivell.

Si ens deixem en la butxaca els nostres partidismes i personalismes podem realitzar aquesta iniciativa, cosa que permetria, si reeixís, posar fi a l'ofensiva revisionista que fa la dreta profeixista.

Posem fil a l'agulla, aquest país ja ens demana la formació de l'AVF.

Víctor Luis Álvarez,
president de
l'Asociación Memoria Histórica
Asturiana

victorluisbmh@hotmail.com

REVISIONISME HISTÈRIC

Revisionisme és normalment una paraula sospitosa, llancívola, contundent.

Quan algú la fa servir, sigui com a garrot o com a escut protector, sol allunyar-se del plàcid significat que li atribueixen els diccionaris per convertir-se en el primer pas vers una brega. Això és així en els successius revisionismes coneguts que bé podrien començar per Ptolomeu, Copèrnic o qualsevol que sotmetés a revisió una idea establerta anteriorment. D'aquesta manera seria revisionisme qualsevol canvi en la mirada sobre el passat, des de la formació de l'univers fins a les noves interpretacions sobre l'edat mitjana, el cataclisme de la física clàssica després d'Einstein o la guerra de Secessió.

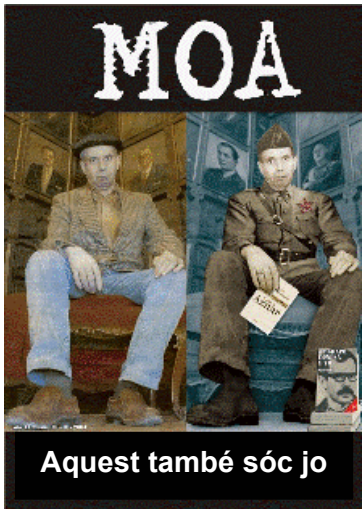

Aquest també sóc jo

Malgrat que es correspon amb la definició establerta gairebé ningú no entén això.

El revisionisme es relaciona automàticament amb el negacionisme, el col·laboracionisme, amb la Segona Guerra Mundial. S'entén com a la política defensiva que practiquen els seguidors, hitlerians o petainistes, dels seus interessos, nacionalsocialistes, fent un brouet amb les sobres del frigorífic de la història, per tal de, *a posteriori*, justificar les majors salvatjades conegudes des que el món és món.

Amb una recerca, més que amanerada, de preteses proves, pura inconsistència en el millor dels casos, pretenen endinyar la idea que ells, malgrat tot, eren els bons, no existien els forns crematoris, no hi hagué holocaust jueu, l'Alemanya nazi feixista era un indret idíl·lic i Berlín la capital d'un pròsper imperi de mil anys on regnava la justícia i la fraternitat. Intentant vendre una moto rovellada com si fos un Rolls Royce nou de trinca, no aconsegueixen encolomar ni una granera; ningú no se'ls creu.

El revisionisme seria un vestit *prêt-à-porter*, una disfressa de corrent històric per allò que no és més que un poti-poti de xafardeigs, sutzura intel·lectual, i, en darrera instància, la defensa d'allò indefensable aferrant-s'hi als claus roents més oxidats de la kultura occidental.

El revisionisme ibèric, que arriba, com tot, tard, s'aferra a la Guerra Civil amb la intenció de muntar una petita *boutique* de quincalleria històrica, ferralla de la memòria. No obstant això, «sostenella y no enmendalla», la sempiterna originalitat hispana, és encara més audaç que la dels seus correligionaris europeus. No neguen res, no pretenen canviar la mirada de la història aportant documents desconeguts fins ara, arxius acabats d'obrir, ni proves de res, encara que siguin falses. Es limiten a expressar una opinió i a pregonar-la als mercadets com una nova veritat revelada. Si hi hagués un mínim rastre d'honestedat es podria discutir sobre això i allò. No n'hi ha cap, de rastre. Només hi ha caspa. No s'intenta fer llum, s'intenta intoxicar, confondre, obscurir.

Pretendre que uns senyors al servei del feixisme, ara disfressats de liberalisme, s'acostin a la historia des de l'estudi, l'objectivitat, la serenitat i el rigor, és demanar la lluna en un cove.

El revisionisme, que també es va emprar com a acusació en el Partit comunista durant decennis, té, avui i aquí, en els bisbes, els seus majors defensors.

Amb l'Església hem topat. Revisionistes i seminaristes, en la mateixa festa, confonent història i histèria.

Una til·la per als nostres revisionistes de pa amb fonteta i que s'abriguin, que si no agafaran allò que no cal que agafin.

Abel Ortiz

QUE VE LA REPÚBLICA!

Un remor de pancartes al vent ho ve anunciant, l'esclat enlluernador de la tricolor ho confirma: ve la República. Ja podria arribar amb el pit a l'aire, com al quadre de Delacroix, però de moment no dóna aquestes alegries. Arriba ja batiada per la història com la tercera, amb el seu nombre dinàstic, com els reis i els papes, mal auguri. Però no pot sorprendre'ns la seva arribada, se la veia venir. En un món on els vells oficis van desapareixent —el que costa trobar un sabater de vell—, l'ofici tan antic de monarca està també amenaçat. Les nissagues reials van extingint-se i no tenen més remei que acudir a la saba plebea per reproduir-se amb un mínim de condicions que salvaguardi l'ADN de la reialesa. Trobar un rei és avui per avui una tasca difícil, gairebé tant com trobar un funàmbul, un esmolador o una modisteta que et faci un sargit. El món *fashion* ha trobat altres figures on inspirar-se o promocionar. Allò que va fer Prim d'anar a buscar un rei a Itàlia seria avui impossible, i ja en aquella època va acabar malament. I no serà perquè els reis no ho posin tot de la seva part.

Els nacionalismes reivindicadors de pàtries autòctones no solen disposar de dinasties pròpies i no contaminades, d'aquí prové el seu furibund republicanisme. La República compareix, doncs, amb una aura d'alternativa impol·luta i amb un pla d'estalvi sota el braç. Majorment a la gent li molesta dels reis el preu astronòmic que costa a l'erari públic la pompa pròpia de l'acompliment de l'ofici. L'argument no és del tot acceptable, perquè l'alternativa de costejar el president de la república pot ser un estalvi (els vestits d'esquiador, els iots...), però l'augment del dispendi propi dels símbols republicans és també digne de tenir en compte; que la bandera passi de ser bicolor a tricolor acabaria anul·lant l'estalvi i no estic molt segur que això no suposes finalment un augment dels pressuposts. Cal asseure's i fer números.

Però tant enrenou no ha de ser només per una qüestió crematística, que finalment no resulta ser significativa. La fabricació de la Idea de República és el que importa. Això de fabricar idees per aconseguir que el poble s'hi identifiqui i donar un sentit a la política és el fonamental. El poble ha de viure en democràcia, és a dir, participant dels afers de l'Estat, per això cal crear aquests afers, cal tancar l'ordre del dia de les discussions. Per això serveixen aquestes idees que ja vénen fetes, pensades i acabades i per fomentar que el poble s'hi identifiqui. Discutint les formes en què l'Estat es presenta al poble, sigui a través de l'invent d'una família associada al poder *ad eternum*, o d'una forma on qualsevol pugui ser el rei, s'evita el gran debat, és clar, el de la forma de vida social, el de la propietat dels mitjans de producció, el de què i per a què es produeix, el del repartiment d'allò que s'ha produït, el de les decisions a prendre i la seva forma..., el que importa és que la discussió política vingui ja furtant el debat i amagant el que és fonamental, l'arrel del domini social, la justificació de l'Estat. Ara hem de discutir si posar-li corona o birret al cap de l'Estat. Del que es tracta és de projectar totes les energies discutint del fum, mai del foc.

Ignasi de Llorens

REPRESSIÓ PER DEMANAR EL PATRIMONI

FORTES MULTES ALS DETINGUTS EN LA SEGONA OCUPACIÓ DEL LOCAL DE FONT I MONTEROS

Cinc anys han passat des que la CNT, dins de la seva lluita per la recuperació del patrimoni històric i acumulat, va ocupar per primera vegada els locals dels antics Jutjats del Social al carrer de Font i Monteros de Ciutat, i manquen tres mesos perquè es compleixien també cinc anys d'aquell Primer de Maig en què la policia carregà contra la manifestació de l'anarcosindical reclamant part d'aquell edifici. Cinc anys durant els quals l'espai en litigi ha estat tapiat.

Passa el temps, però l'Estat no oblida. Durant el mes de gener s'han comunicat les acusacions contra les companyes i companys imputats per aquelles lluites. D'una banda s'han confirmat les fortes acusacions arran de la manifestació del Primer de Maig; d'altra, s'han comunicat les acusacions sobre dos companys per l'ocupació del 29 d'abril, les quals eren totalment desconegudes, i comporten també una forta sanció econòmica. En aquest cas, als dos, que també estan acusats en l'altre sumari, se'ls acusa dels delictes d'usurpació i danys amb una sanció econòmica a cadascú de quinze mesos a raó de 10 € diaris (4.500 €) i d'una indemnització conjunta de 5.589 €.

Pel que fa a l'acusació del Primer de Maig es repeteix allò que *Cultura Obrera* ja va informar: les quinze persones implicades estan acusades de desordres públics, vuit són, a més, acusades d'atemptat, danys i faltes per lesions. Per un se sol·liciten quatre anys de presó; per a set, se'n demanen dos anys i mig, i per a la resta, un any. Per a vuit se sol·liciten multes de 23 mesos, a raó de 180 € cada mes, i per a tothom la responsabilitat civil dels danys causats en cotxes particulars i de la policia, valorats al voltant dels 14.000 €. De totes aquestes persones la fiscalia en torna a acusar una que ni tan sols era en la manifestació.

El motiu d'aquella decidida lluita eren els locals en qüestió, pertanyents al patrimoni sindical acumulat i que l'Estat havia decidit cedir a la UGT i la patronal. Abans de la cessió, la CNT va sol·licitar una part d'aquest espai, i veient que es repetia la política de discriminació envers el sindicat llibertari, va decidir passar a l'acció directa. Cal recordar que el patrimoni d'aquest sindicat (locals, comptes bancaris, filmacions, arxius, etc.) fou espoliat pel règim franquista i el règim actual s'ha negat a retornar-lo gairebé totalment. De fet, on són els locals que la CNT tenia a Mallorca?

Així, els judicis són considerats com una continuació de la repressió feixista del franquisme i per tant es consideren judicis feixistes. El mateix qualificatiu ha de rebre la policia espanyola que amb la seva actuació no fa més que repetir el que en el seu dia va fer l'exèrcit de Franco.

Des de fa un any s'estan fent actes informatius i activitats per recaptar fons solidaris amb els encausats. Es venen bons de suport, s'ha obert un compte bancari («La Caixa» 2100-0011-89-0109148843) i s'ha fet un dossier amb molta més informació. Per a qualsevol qüestió us podeu posar en contacte amb el sindicat de la CNT de Ciutat (971726461).

En aquest punt de la instrucció, enguany s'esperen els judicis. Totes les mostres de solidaritat són necessàries.

CNT-AIT Palma

UNA ESCOLA LLIBERTÀRIA I ELITISTA PER A TOTHOM
Entrevista amb el filòsof Michel Onfray

Nascut el 1959, Michel Onfray va deixar l'ensenyament en les institucions públiques franceses per fundar a Caen la Universitat Popular. Defensor d'un concepció de la vida hedonista i llibertària, Onfray ha publicat infinitat d'articles i un bon grapat de llibres. Oferim als lectors del *Butlletí Estel Negre* la traducció d'aquesta breu entrevista que va ser publicada en *Le Monde de l'Education*, núm. 338, de juliol-agost de 2005.

En la seva obra *La communauté philosophique* diu que «el pedagog llibertari treballa per a la seva realització personal i conrea el poder interrogatiu de tota subjectivitat». Per què aquesta concepció es trobava esgotada en l'aparell escolar, quan encara existeixen alguns professors que aconsegueixen despertar i respondre al desig de saber dels alumnes?

La institució escolar és esquizofrènica: manté un discurs determinat, però té una pràctica en les antípodes del discurs mateix. El discurs és el següent: l'escola forma la intel·ligència, construeix individus cultivats el saber dels quals els permetrà desenvolupar judicis preclars, ensenya a llegir, a escriure, a comptar, a pensar, forma el ciutadà i l'educa per a la llibertat. Però, de fet, en la pràctica, conrea la negligència de la intel·ligència per privilegiar l'exercici de la memòria i la repetició en funció d'un programa fet per això. L'educació pública ensenya, sobretot, la submissió, la docilitat, la hipocresia i tot allò que és artificial. Només així es pot explicar que després de set anys d'ensenyament d'anglès s'aconsegueixin fer tant pocs joves bilingües. El que s'aprèn durant aquelles llargues hores interminables d'aprenentatge de llengües no és més que l'art de funcionar dins de la màquina, que permeti l'accés a un nivell superior, i la producció de diplomes útils per integrar-se en el món social.

Quina és la genealogia d'aquesta educació llibertària que defensa? Seria la continuació d'una tradició que va d'Epicur a Freinet?

Si el terme llibertari significa «qui educa en llibertat» o «qui fa de la llibertat el bé suprem», podríem trobar els primers precedents en la maièutica socràtica, l'art de desenvolupar les potencialitats de cadascú i convertir-les en realitats tangibles; podem continuar amb Diògenes i els filòsofs cínics, que usaven un bastó per als qui necessitessin un amo; proseguim amb Erasme, immens, i, sens dubte, Montaigne, que tant li deu a l'hora de parlar d'educació i de tantes altres matèries; passem després a Nietzsche, qui ensenya que un bon mestre és aquell que aprèn allò que es desprèn de si mateix. Caldria, també, referir-se a autors llibertaris com Max Stirner i aquell *Fals principi de la nostra educació*, a Sébastien Faure, que va aplicar el seu mètode a l'escola La Ruche, i també a A. S. Neill i els seus «joves lliures de Summerhill», que em van fer desitjar ser professor abans de desil·lusionar-me a l'Escola Superior d'Educació. Caldria referir-se també a l'excel·lent llibre *Advertència als estudiants*, de Raoul Vaneigem.

Una certa concepció de la pedagogia llibertària —especialment la que defensa l'espontaneïtat de l'alumne— ¿no faria el joc al «nou esperit del capitalisme» que pretén afermar la participació dels «actors», i contribuiria a la creació de l'idiota útil del neoliberalisme?

Tens raó... Jo sóc un fervent defensor del Maig del 68 i de l'esperit d'aqueix Maig que es definia per la revolució metafísica antiautoritària. Els dominats van posar en qüestió la dominació. Les parelles tradicionals: dones/homes, joves/vells, empleats/patrons, esposes/marits... van deixar de tenir un estatut diví. I tot això va ser bona cosa. Però de la negació dels vells valors no es va seguir una positivitat. Els valors llibertaris, per exemple, mereixien més que els simples elogis d'indolència, espontaneïtat, naturalitat..., perquè aquesta renúncia a la memòria, a

l'esforç, al treball, a la cronologia, i a totes aquestes categories considerades reaccionàries fessin efectivament el joc al poder, que s'estima més tenir un ramat de gent inculta i embrutida que individus proveïts de saber i cultura. La pedagogia llibertària no és la pedagogia liberal posterior als anys seixanta, que deixa el jove lliure a la classe, alhora que dóna plens poders a la competició entre classes socials, i que és ella mateixa generadora de la reproducció social...

«Passem d'una educació autoritària a una educació clientelar», escriu Vaneigem en un text recent (*Modeste propositions aux grevistes*. Verticales, 2004). «L'adoctrinament suscita, si més no, a la revolta; la propaganda estimulava l'oposat, el desig de pensar d'altra manera. El fetitxisme dels diners debilita el pensament que rugeix i incomoda.» Concorda amb aquesta anàlisi?

Vaneigem és un amic que m'estimula —i acaba per sobrepassar-me per l'esquerra! Però no en comparteixo l'optim isme, que és en la gènesi del seu radicalisme polític. Al meu parer, l'autoritat produeix una submissió en massa i, en major o menor grau, el temor i el desig de servitud voluntària. La revolta no és generada per la dictadura —si fos així seria convenient desitjar la dictadura pel que fa al moment dialèctic de les revoltes lògiques...—, no obstant això, per als tarannàs rebels, insubmisos generats per raons existencials que suposen una psicoanàlisi a la manera sartreana, descobrir el projecte original en permetria la comprensió. Vaig conèixer períodes de ma vida, especialment els set anys de pensionat, quatre dels quals en un orfenat dels salesians, que van fer de mi allò que sóc avui, però que també han fet una multitud d'individus vitalment castrats i orgullosos del seu ésser. Una mateixa causa no produeix els mateixos efectes benaurats en tothom. Cal prendre en consideració el plaer d'estar sotmès, tal i com ho experimenten tantes persones...

Procurant reprendre el millor del que trobem en les tertúlies dels cafès filosòfics i en les universitats (la llibertat dels primers i la seriositat de les segones), alhora que rebutjar allò que hi ha de dolent en cadascú (el desbordament d'uns i la sequera d'altres) és el motiu pel que vas decidir fundar la Universitat Popular de Caen, però també amb el propòsit de reprendre i de continuar l'ideal nascut a l'època de l'afer Dreyfus. En quina mesura és aquesta un mitjà per lluitar contra la situació de crisi per la qual passa França: misèria social, racisme, blocs nacionalpopulistes, etc?

El saber és un poder. Dit això, cal un saber específic susceptible de permetre l'alliberament i de combatre l'alienació. La filosofia no és de fet un instrument d'alliberament: ensenyar les idees platòniques, parlar de la Ciutat de Déu de Sant Agustí, de les tesis tomistes, de l'aposta de Pascal, de l'ocasionalisme de Malabranche, de l'angoixa de Kierkegaard i de tantes altres matèries de la història de la filosofia ajuda més a mantenir el poder instal·lat i a permetre el domini del cristianisme que a emancipar l'aprenent de filosofia... D'aquí l'interès per ensenyar un saber clàssic, però de manera alternativa, és a dir, crítica. La subversió cínica, l'hedonisme cirenaic, l'alliberament epicuri, l'alegria gnòstica, es desenvolupen en l'Antiguitat, són il·lustracions de sabers antics. Es tracta, doncs, de parlar dels sabers clàssics, però de manera alternativa: mostrar que el concepte erroni de *presocràtics* desvalora els predecessors de Sòcrates, pressuposa una interpretació platònica de la història de la filosofia; explicar les raons del materialisme de Demòcrit (l'obra completa del qual Plató volia cremar en un acte de fe)... Aquests sabers permeten construir una intel·ligència crítica, però també realitzar una feina sobre altres matèries, especialment aquelles que estan associades a aquella crisi a la qual t'has referit.

Acostumes a recordar que intel·lectuals com Alain, Péguy, Bergson i tants altres, van freqüentar i van animar els cursos d'educació popular llançats pel tipògraf anarquista Georges Deherme. Els

intel·lectuals dels anys 2000 exerciran el paper d'educadors amb el propòsit de fer popular la filosofia?
La nostra època mediàtica produeix dos tipus d'intel·lectuals: un que s'especialitza en la misèria pulcra, asèptica, que afavoreix una postura declamatòria a la manera teatral, reproduïda tot d'una pels mitjans de comunicació, que tendeix a ser matisada i en la qual no cal cap altre compromís que no sigui el verb, la carta postal o la consulta d'un llibre, i que permet fer sonar la trompeta dels grans principis en majúscula: la Humanitat, la Llibertat, els Drets Humans, etc. Altre tipus d'intel·lectual s'ocupa primer de la seva pròpia misèria i de la dels explotats, els treballadors, els miserables i els exclosos del sistema, les víctimes i altres despulles del liberalisme, la ideologia defensada per la major part dels primers. Els intel·lectuals dels anys 2000 no s'ocupen de l'educació popular ni de fer popular la filosofia: el seu saber és emprat amb finalitat financera, traduïble en monedes reals o simbòliques, però mai (no) com objectiu d'una crítica social.

Una classe magistral pot ser llibertària?
Sí, quan el magisteri d'una classe magistral sigui aquell al qual m'he referit abans: un mestre llibertari que es preocupa abans de res a cartografiar i a identificar el conjunt de les situacions que hi ha en joc, subministrant després una brúixola i les instruccions per utilitzar-la, és a dir, invitar a cadascú a fer el seu propi viatge.

La Universitat Popular històrica va acabar per desaparèixer abans de la Primera Guerra Mundial per incapacitats i causes pròpies. La Universitat Popular té ara un gran èxit. Com evitar-ne els perills?
La Universitat Popular és un organisme viu i, com a tal, mortal. Els tres anys d'existència ja permeten identificar alguns virus, errors i atacs. Tot normal... La Universitat Popular ha tingut, certament, un gran èxit públic i popular, ha generat una vertadera energia alternativa, proposa un intel·lectual col·lectiu —per fer servir la fórmula de Bourdieu— eficaç, que acaba pertorbant i que incomoda. És normal que la nostra aventura atregui enveges i descobreixi els mediocres, els envejosos i altres figures del ressentiment que només existeixen i només viuen per i per a la destrucció. Però nosaltres som una comunitat d'amics en el sentit epicuri, que anem experimentant el vertader poder de l'amistat epicúria. Siguem nietzscheans, allò que no mata enforteix. Per a la resta, només el Déu de la Universitat Popular podrà dir si l'experiència desapareixerà —és clar que desapareixerà— sigui com a víctima de la síndrome del nounat o del refredat dels vells, sigui per suïcidi en la flor de la vida o per esgotament centenari...

Una educació «elitista per a tothom». Aquesta fórmula del dramaturg Antoine Vitez, és vigent referida a l'educació?
Més actual que mai. M'agrada molt l'oxímoron, una figura d'estil que associa dos termes aparentment contradictoris i que genera un sentit nou: Universitat Popular és realment un oxímoron tremend. L'elitisme per a tothom, també. Es percep que més enllà de la simple juxtaposició verbal, més enllà del simple joc de paraules, una nova significació emergeix a la superfície. L'expressió elitisme per a tothom suposa una definició distinta de cadascun dels termes, es tracta de donar el millor al major nombre, perquè el millor existeix, sens dubte, però generalment només és donat als millors, als menys, aquells que així són qualificats per la maquinària social. Quan està destinat a tothom, al major nombre —aquesta és la meva definició de popular, i també la de Michelet— l'elitisme brilla amb una altra claror, que molts han oblidat, i que és la llum de l'Il·luminisme.

BIBLIOGRAFIA DE MICHEL ONFRAY EN CÁTALA

***Tractat d'ateologia*. Edicions 1984. Barcelona, 2005.**

BIBLIOGRAFIA DE MICHEL ONFRAY EN CASTELLÀ

***El vientre de los filósofos*. R&B. Gipuzkoa, 1996.**
***La razón del gourmet*. Ediciones de la Flor. Buenos Aires, 1999.**
***Teoría del cuerpo enamorado*. Pre-Textos. València, 2002.**
***Cínicos: retrato de los filósofos llamados «perros».* Paidós. Buenos Aires, 2002.**
***Antimanual de filosofía*. Edaf. Madrid, 2005.**
***Tratado de ateología*. Anagrama. Barcelona, 2006.**

AVANÇAMENT DE LES X JORNADES LLIBERTÀRIES

Tot esperant possibles retocs —el programa complet i ampliat el podreu veure al proper butlletí i als cartells— les X Jornades Llibertàries de l'Ateneu Llibertari Estel Negre queden de la següent manera:

- Dissabte 18 de març: Concert pro Jornades Llibertàries, amb les actuacions de Joan Miquel Oliver, Rock & Press i dj diversos (Factoria de So / Polígon de Son Llaüt / Santa Maria).

- Dilluns 20 de març: *La globalització i el nou colonialisme: Àfrica, el coltan i les multinacionals de telefonia*, a càrrec de Jesús Duque Macías, geòleg i llicenciat en Filosofia i Lletres, president de l'Associació de Geòlegs de les Illes Balears (Casa de Cultura).

- Dimarts 21 de març: *El revisionisme històric i la dreta espanyola*, a càrrec de Francisco Espinosa Maestre, investigador de memòria històrica i autor, entre d'altres, d'*El fenómeno revisionista o los fantasmas de la derecha española* i de *Memoria y olvido sobre la guerra y la represión franquista* (Casa de Cultura).

- Dimecres 22 de març: *La corrupció política a les Illes Balears*, mesa rodona amb la participació de Jaume Bueno (advocat), Joan Amer (GOB) i Marisa Goñi (periodista), modera Txxxus Troll (Casa de Cultura).

- Dijous 23 de març: *70 aniversari de la Revolució social*, a càrrec de Dolors Marín Silvestre, doctora en Història, realitzadora de documentals cinematogràfics històrics, conservadora del Museu Etnogràfic de Barcelona i autora de llibres com *Ministros anarquistas: la CNT en el gobierno de la II República* i *Clandestinos: el maquis contra el franquismo* (Casa de Cultura).

- Divendres 24 de març: *Ateisme i apostasia*, a càrrec d'Antonio López Campillo, doctor en Ciències Químiques (Madrid) i en Ciències Físiques (París), investigador científic i economicosocial, presentador de TV i de ràdio, a més de columnista en diversos mitjans de comunicació, és autor de *Curso acelerado de Ateismo* (Casa de Cultura).

- Dissabte 25 de març: Presentació del documental *Invierno en Bagdad*, sobre la guerra d'Iraq, de Javier Corcuera, a càrrec de Kaktan, ajudant de realització del documental i traductor iraquià del director (Centre Social Okupat Les Vies).

- Diumenge 26 de març: Festa de cloenda de les Jornades —teatre, música, disbauxa...— (Cafè Lisboa).

Us hi esperem!

Ateneu Llibertari Estel Negre

NOTA IMPORTANT

L'Ateneu Llibertari Estel Negre ha canviat de correu electrònic. A partir d'ara la nostra nova adreça electrònica és la següent: estelnegre@gmail.com . Corregiu des d'ara l'adreça en els vostres llistats i així evitarem problemes de comunicació.

Altra notícia important és que a la fi l'Ateneu té pàgina web [www.estelnegre.org], de moment està en construcció, però us podreu descarregar el butlletí i tenir informacions sobre les X Jornades Llibertàries.

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL *BUTLLETÍ ESTEL NEGRE*:
Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ:
- Bars: Lórien, Lisboa, Espanya, Tomate, Guirigall, Pinzell
- Llibreries: Signe, La rosa als llavis
- Centres socials: Casal Okupat Les Vies
- Botigues: Runaway, Pasatiempos
- UIB: Delegació d'alumnes

BUTLLETÍ EN PDF:
Us podeu descarregar aquest butlletí 161 en pdf, amb una mica de paciència, en la següent adreça electrònica: http://www.estelnegre.org/butlleti/161.pdf

---

A S S E M B L E E S

***Ateneu Llibertari Estel Negre*: dijous a les 20 hores a l'Ateneu**

==========

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

==========

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.
Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant.

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

L O C A L :
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
P E R M A N È N C I E S :
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
T E L È F O N : (9 7 1) 7 2 6 4 6 1
F A X : (9 7 1) 7 2 6 4 6 1
E - M A I L :
estelnegre@gmail.com
C O R R E S P O N D È N C I A :
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears